

Hymni Homerici, In Mercurium

ed. T.W. Allen

Εἰς Ἑρμῆν

- 1 Ἑρμῆν ὕμνει Μοῦσα Διὸς καὶ Μαιιάδος υἱόν,
 Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου,
 ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
 νύμφη εὐπλόκαμος Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα
 αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὄμιλον
 ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων
 νύμφη εὐπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῶ,
 ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
 λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
- 10 ἀλλ' ὅτε δὴ μέγαλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,
 τῇ δ' ἤδη δέκατος μείς οὐρανῶ ἐστήρικτο,
 εἷς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο·
 καὶ τότε ἔγειναιτο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην,
 ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἠγήτορ' ὀνείρων,
 νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
 ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἦψος γεγωνῶς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν,
 ἐσπέριος βοῦς κλέψεν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
 τετράδι τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.
- 20 ὃς καὶ ἐπεὶ δὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων
 οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῶ ἐνὶ λίκνῳ,
 ἀλλ' ὅ γ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος
 οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
 ἔνθα χέλυν εὐρῶν ἐκθήσατο μυρίον ὄλβον·
 Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τεκτήνατ' αἰιδόν,
 ἦ ρά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείησι θύρησι
 βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποιήν,
 σαῦλα ποσὶν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
 ἀθρήσας ἐγέλασσε καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·
- 30 σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον, οὐκ ὀνοτάζω.

χαῖρε φυήν ἐρώεσσα χοροῖτύπε δαιτὸς ἑταίρη,
 ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα
 αἰόλον ὄστρακον ἔσσο χέλυσ ὄρεσι ζώουσα;
 ἀλλ' οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβῶν· ὄφελός τί μοι ἔσση,
 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.
 οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν·
 ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσειαι ἔχμα
 ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης τότε κεν μάλα καλὸν ἀεΐδοις.

40 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρησιν ἀείρας
 ἄψ εἴσω κίε δῶμα φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
 ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνω πολιοῖο σιδήρου
 αἰῶν' ἐξετόρησεν ὄρεσκῶιο χελώνης.
 ὡς δ' ὀπὸτ' ὠκὸν νόημα διὰ στέρνοιο περήση
 ἀνέρος ὄν τε θαμιναὶ ἐπιστροφῶσι μέριμναι,
 ἦ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
 ὡς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
 πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο
 πειρήνας διὰ νῶτα διὰ ῥινοῖο χελώνης.
 50 ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοδὸς πρᾶπίδεσσιν ἐῆσι,
 καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν,
 ἐπτὰ δὲ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδᾶς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος, ἦ δ' ὑπὸ χειρὸς
 σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἀεΐδεν
 ἐξ αὐτοσχεδῆς πειρώμενος, ἦ ὕτε κοῦροι
 ἤβηται θαλίησι παραβόλα κερτομέουσιν,
 ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον
 ὄν πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρεῖη φιλότητι,
 ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων·
 60 ἀμφιπόλους τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης,
 καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανούς τε λέβητας.
 καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἰερωῶ ἐνὶ λίκνῳ
 φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἐρατίζων
 ἄλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
 ὄρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν οἰᾶ τε φῶτες
 φηληται διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

- Ἡέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς ὠκεανὸν δὲ
 αὐτοῖσιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν, αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
 70 Πιερίης ἀφίκανε θέων ὄρεα σκιάεντα,
 ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον
 βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους ἐρατεινούς.
 τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς εὖσκοπος Ἀργειφόντης
 πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βουῖς ἐριμύκους.
 πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον
 ἴχνη ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης
 ἀντία ποιήσας ὀπλάς, τὰς πρόσθεν ὀπισθεν,
 τὰς δ' ὀπιθεν πρόσθεν, κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε.
 σάνδαλα δ' αὐτίκα ῥίψιν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν
 80 ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε, θαυματὰ ἔργα,
 συμμίσγων μυρικής καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
 τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέαν ἀγκάλῳ ὤρην
 ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
 αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης
 ἔσπασε Πιερίηθεν ὀδοιπορίην ἀλεείνων,
 οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν, αὐτοτροπήσας.
 τὸν δὲ γέρον ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἀλῶην
 ἰέμενον πεδῖον δὲ δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην·
 τὸν πρότερος προσέφη Μαιῆς ἐρικυδέος υἱός·
 90 ὦ γέρον ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,
 ἧ πολυοινήσεις εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρησι
 καὶ τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι καὶ κωφὸς ἀκούσας,
 καὶ σιγᾶν, ὅτε μὴ τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.

- Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
 πολλὰ δ' ὄρη σκιάεντα καὶ αὐλῶνας κελαδεινοῦς
 καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.
 ὀρφναίῃ δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίῃ νύξ
 ἢ πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημοεργός·
 ἠ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο διὰ Σελήνη
 100 Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείδαο ἄνακτος,
 τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος βουῖς ἤλασεν εὐρυμετώπους.

- ἀδμηῆτες δ' ἴκανον ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον
 καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.
 ἔνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους
 καὶ τὰς μὲν συνέλασσαν ἐς αὐλίον ἀθρόας οὔσας
 λωτὸν ἐρεπτομένας ἢδ' ἐρσήεντα κύπειρον,
 σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.
 δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἐλῶν ἐπέλεψε σιδήρῳ
 110 ἄρμενον ἐν παλάμῃ, ἄμπνυτο δὲ θερμὸς αὐτμή·
 Ἐρμῆς τοι πρῶτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.
 πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
 οὔλα λαβῶν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλόξ
 τηλόσε φύζαν ἰεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
 ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 τόφρα δ' ὑποβρύχιας ἔλικας βοῦς ἔλκε θύραζε
 δοιὰς ἄγχι πυρὸς, δύναμις δὲ οἱ ἔπλετο πολλή·
 ἀμφοτέρως δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας·
 ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε δι' αἰῶνας τετορήσας,
 120 ἔργω δ' ἔργον ὄπαζε ταμῶν κρέα πίονα δημῶ·
 ὦπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι,
 σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἶμα
 ἐργμένον ἐν χολάδεσσι, τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης.
 ῥίνους δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐνὶ πέτρῃ,
 ὥς ἔτι νῦν τὰ μέτασσα πολυχρόνιοι πεφύασι
 δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον. αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐρμῆς χαρμόφρων εἰρούσατο πίονα ἔργα
 λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
 κληροπαλεῖς· τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἐκάστη.
 130 ἔνθ' ὀσίης κρεάων ἠράσσατο κύδιμος Ἐρμῆς·
 ὀδμή γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἔόντα
 ἠδεῖ· ἄλλ' οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ
 καὶ τε μάλ' ἰμείροντι περῆν' ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
 ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον,
 δημὸν καὶ κρέα πολλά, μετήρορα δ' αἰψ' ἀνάειρε,
 σῆμα νέης φωρῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀείρας
 οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμή.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρέος ἦνυσσε δαίμων
 σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην,
 140 ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν

παννύχιος· καλὸν δὲ φῶως κατέλαμπε Σελήνης.
 Κυλλήνης δ' αἶψ' αὐτίς ἀφίκετο διὰ κάρηνα
 ὄρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδὲ κύνες λελάκοντο· Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
 δοχμῶθεις μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν
 αὐρῆ ὀπωρινῆ ἐναλίγκιος ἤϊτ' ὀμίχλη.
 ἰθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νηὸν
 ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν ὥς περ ἐπ' οὔδει.
 150 ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπώχετο κύδιμος Ἑρμῆς·
 σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος ἦϊτε τέκνον
 νήπιον ἐν παλάμησι περ' ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων
 κείτο, χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων.
 μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεῶν θεός, εἶπέ τε μῦθον·

τίπτε σὺ ποικιλομῆτα πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
 ἔρρη ἀναιδεῖην ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' οἴω
 ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα
 Λητοῖδου ὑπὸ χερσὶ διέκ προθύροιο περήσειν,
 ἢ σὲ φέροντα μεταξὺ κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν.
 160 ἔρρε πάλιν· μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
 θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 μῆτερ ἐμὴ τί με ταῦτα τιτύσκεαι ἦϊτε τέκνον
 νήπιον, ὅς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
 ταρβαλέον καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπᾶς;
 αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι ἢ τις ἀρίστη
 βουκολέων ἐμὲ καὶ σὲ διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσι
 νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄλιστοι
 αὐτοῦ τῆδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὥς σὺ κελεύεις.
 170 βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν
 πλούσιον ἀφνειὸν πολυλήϊον ἢ κατὰ δῶμα
 ἄντρον ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν· ἀμφὶ δὲ τιμῆς
 κάγω τῆς ὀσίης ἐπιβήσομαι ἥς περ' Ἀπόλλων.
 εἰ δέ κε μὴ δώησι πατὴρ ἐμός, ἦ τοι ἔγωγε
 πειρήσω, δύναμαι, φηλητέων ὄρχαμος εἶναι.
 εἰ δέ μ' ἐρευνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,

ἄλλο τί οἱ καί μείζον οἴομαι ἀντιβολήσειν.
 εἶμι γάρ εἰς Πυθῶνα μέγαν δόμον ἀντιτορήσων·
 ἔνθεν ἄλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
 180 πορθήσω καὶ χρυσόν, ἄλις τ' αἶθωνα σίδηρον
 καὶ πολλὴν ἐσθήτα· σὺ δ' ὄψεται αἶ κ' ἐθέλησθα.

Ὅς οἱ μὲν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
 υἱὸς τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
 ἠὼς δ' ἠριγένεια φῶς θνητοῖσι φέρουσα
 ὤρνυτ' ἀπ' Ὀκεανοῖο βαθυρρόου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ὀγχηστὸν δ' ἀφίκανε κίων πολυήρατον ἄλσος
 ἀγνὸν ἐρισφαράγου Γαιήοχου· ἔνθα γέροντα
 κνώδαλον εὔρε νέμοντα παρῆξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς.
 τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·

190 ὦ γέρον Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος
 βουῖς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνω
 πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἐλικτάς,
 ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μῦνος ἀπ' ἄλλων
 κυάνεος, χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἔποντο
 τέσσαρες ἠὔτε φῶτες ὁμόφρονες· οἱ μὲν ἔλειφθεν
 οἱ τε κύνες ὁ τε ταῦρος, ὁ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκται
 ταὶ δ' ἔβαν ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο
 ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
 ταῦτά μοι εἶπε γεραιῆ παλαιγενὲς εἶ που ὄπωπας
 200 ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσί διαπρήσσοντα κέλευθον.

Τὸν δ' ὁ γέρον μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ φίλος ἀργαλέον μὲν ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο
 πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὀδῖται,
 τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλὰ
 φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
 αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
 ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 παῖδα δ' ἔδοξα φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι,
 ὅς τις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν εὐκραίρησιν ὀπήδει
 210 νήπιος, εἶχε δὲ ῥάβδον, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν,
 ἐξοπίσω δ' ἀνέεργε, κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῶ.

Φῆ ῥ' ὁ γέρων· ὁ δὲ θάττον ὁδὸν κίε μῦθον ἀκούσας.
οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον, αὐτίκα δ' ἔγνω
φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
ἔσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἄπόλλων
ἔς Πύλον ἠγαθήν διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
πορφυρέη νεφέλη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους·
ἴχνια τ' εἰσενόησεν Ἐκηβόλος εἶπέ τε μῦθον·

220 ὦ πόποι ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων,
ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἔς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται οὔτε γυναικὸς
οὔτε λύκων πολιῶν οὔτ' ἄρκτων οὔτε λεόντων·
οὔτε τι κενταύρου λασιούχενος ἔλπομαι εἶναι
ὅς τις τοῖα πέλωρα βιβᾶ ποσὶ καρπαλίμοισιν·
αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.

230 ὦς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἄπόλλων,
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταεῖμενον ὕλη
πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε νύμφη
ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
ὁδμῆ δ' ἰμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκετο ποίην.
ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδὸν
ἄντρον ἔς ἠερόεν ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἄπόλλων.

240 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἄπόλλωνα,
σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'· ἠὔτε πολλὴν
πρέμων ἀνθρακιὴν ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
ὥς Ἐρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀνεεῖλε' ἔ αὐτόν.
ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χειρᾶς τε πόδας τε
φή ῥα νεόλλουτος προκαλούμενος ἦδυμον ὕπνον,
ἐγρήσων ἑτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
νύμφην τ' οὔρειν περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
παῖδ' ὀλίγον δολίης εἰλυμένον ἐντροπίησι.

παπτήνας δ' ἀνά πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέωγε λαβῶν κληήδα φαεινήν
 νέκταρος ἐμπλείους ἤδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
 πολλὸς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
 250 πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἴματα νύμφης,
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
 ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
 Λητοῖδης μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·

ᾠ παῖ ὄς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βουῖς
 θᾶπτον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
 ῥίψω γάρ σε βαλὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
 εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐς φάος οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 ἐρρήσεις ὀλίγοισι μετ' ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

260 Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 Λητοῖδῃ τίνα τοῦτον ἀπηγέα μῦθον εἶπας
 καὶ βουῖς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
 οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην·
 οὐδὲ βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἔοικα,
 οὐδ' ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
 ὕπνος ἐμοί γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
 μή τις τοῦτο πύθοιτο πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
 270 καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουσί μετ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμην, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθῶν.
 εἰ δὲ θέλεις πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἴ τινες αἰ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἷον ἀκούω.

ᾠς ἄρ' ἔφη καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσω
 ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν ὀρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 280 μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων.

τὸν δ' ἀπαλὸν γελάσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·

ᾠπέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδῆς ἧ σε μάλ' οἴω
 πολλάκις ἀντιτοροῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας
 ἔννουχον οὐχ' ἓνα μῶνον ἐπ' οὐδεῖ φῶτα καθίσσαι
 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις.
 πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας
 οὖρεος ἐν βήσσης, ὅπταν κρειῶν ἐρατίζων
 ἀντῆς βουκολίοισι καὶ εἰροπόκοις οἴεσιν.
 ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσης,
 290 ἐκ λίκνου κατάβαινε μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.
 τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἕξεις·
 ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεται ἤματα πάντα.

ᾠς ἄρ' ἔφη καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
 οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ,
 τλήμονα γαστρὸς ἔριθον ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην.
 ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε, τοῖο δ' Ἀπόλλων
 ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ἑρμῆν.
 ἔζετο δὲ προπάροιθε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο
 300 Ἑρμῆν κερτομέων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Θάρσει σπαργανιῶτα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
 τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὖθ' ὁδὸν ἠγεμονεύσεις.

ᾠς φάθ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θεῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς
 σπουδῆ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὐάτα χερσὶν ἑώθει,
 σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένος, εἶπε δὲ μῦθον·

Πῆ με φέρεις Ἑκάεργε θεῶν ζαμενέστατε πάντων;
 ἧ με βοῶν ἔνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις;
 ὧ πόποι εἶθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
 310 ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπωπα,
 αἶ τινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
 δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίῳ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαρρήδην ἐρέεινον
 Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς
 ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες· ὁ μὲν νημερτέα φωνὴν
 οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν,
 αὐτὰρ ὁ τέχνησίν τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 ἦθελεν ἔξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πολύμητις ἐὼν πολυμήχανον εὔρεν
 320 ἐσσυμένως δὴ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζε
 πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός.
 αἶψα δὲ τέθρον ἴκοντο θυώδεος Οὐλύμποιο
 ἐς πατέρα Κρονίωνα Διὸς περικαλλέα τέκνα·
 κείθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
 εὐμίλιη δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἀθάνατοι δὲ
 ἄφθιτοι ἠγερέθοντο μετὰ χρυσόθρονον ἠῶ.
 ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 πρόσθε Διὸς γούνων· ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

330 Φοῖβε πόθεν ταύτην μενοεικέα ληϊδ' ἐλαύνεις
 παῖδα νέον γεγαῶτα φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
 σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὀμήγουριν ἦλθε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 ὦ πάτερ ἦ τάχα μῦθον ἀκούσσαι οὐκ ἀλαπαδνὸν
 κερτομέων ὡς οἶος ἐγὼ φιλολήϊός εἰμι.
 παῖδά τιν' εὔρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστήν
 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας
 κέρτομον, οἶον ἐγὼ γε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα
 οὐδ' ἀνδρῶν, ὅποσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαῖαν.
 340 κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων
 ἐσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 εὐθὺ Πύλον δ' ἐλάων· τὰ δ' ἄρ' ἵχνια δοιὰ πέλωρα
 οἶά τ' ἀγάσσασθαι καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
 τῆσιν μὲν γὰρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
 ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
 αὐτὸς δ' οὔτος ὄδ' ἐκτὸς ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσὶν
 οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον·
 ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα

τοῖα πέλωρ' ὡς εἴ τις ἀραιῆσι δρυσι βαίνοι.
 350 ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
 ῥεῖα μάλ' ἵχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίησιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
 ἄφραστος γένητ' ὦκα βοῶν στίβος ἠδὲ καὶ αὐτοῦ
 χῶρον ἀνὰ κρατερόν· τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ
 εἰς Πύλον εὐθύς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς μὲν ἐν ἠσυχίῃ κατέερξε
 καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἔνθα,
 ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἑοικῶς
 ἄνθρωπ' ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον, οὐδέ κεν αὐτὸν
 360 αἰετὸς ὄξυ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
 αὐγὰς ὠμόρραζε δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
 αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν·
 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα,
 οὐδέ κε μηνύσαιμι, οὐδ' ἂν μήνυτρον ἀροίμην.

Ἦ τοι ἄρ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἑρμῆς δ' ἄλλον μῦθον ἐν ἀθανάτοισιν ἔειπε,
 δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα θεῶν σημάντορα πάντων·

Ζεῦ πάτερ ἦ τοι ἐγὼ σοὶ ἀληθείην ἀγορεύσω
 νημερτῆς τε γὰρ εἰμι καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
 370 ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
 σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας.
 μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς,
 πολλὰ δέ μ' ἠπειλήσε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
 οὐνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἠβης,
 αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην· τὰ δέ τ' οἶδε καὶ αὐτός·
 οὐ τι βοῶν ἐλατῆρι κραταιῶ φωτὶ ἑοικῶς.
 πείθεο, καὶ γὰρ ἐμεῖο πατήρ φίλος εὐχεαὶ εἶναι,
 ὡς οὐκ οἶκαδ' ἔλασσα βόας, ὡς ὄλβιος εἶην,
 380 οὐδ' ὑπέρ οὐδὸν ἔβην· τὸ δέ τ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.
 Ἥλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
 καὶ σὲ φιλῶ καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτὸς
 ὡς οὐκ αἰτίός εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὄρκον·
 οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.

καί ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὶ νηλέα φωρὴν
καὶ κρατερῶ περ ἐόντι· σὺ δ' ὀπλοτέροισιν ἄρηγε.

᾽Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἄργειφόντης,
καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένη οὐδ' ἀπέβαλλε.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασεν ἰδὼν κακομηδέα παῖδα
390 εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβήσι νόοιο
ὄππη δὴ αὐτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
ρήϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
τῷ δ' ἄμφω σπεύδοντε Διὸς περικαλλέα τέκνα
ἐς Πύλον ἡμαθόεντα ἐπ' Ἄλφειοῦ πόρον ἴξον·
ἀγρούς δ' ἐξίκοντο καὶ αὐλιὸν ὑψιμέλαθρον
400 ἦχοῦ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
ἐνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιῶν παρὰ λάϊνον ἄντρον
εἰς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Λητοῖδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας
πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ, τάχα δ' ἦρετο κύδιμον Ἑρμῆν·

Πῶς ἐδύνω δολομῆτα δύω βόε δειροτομῆσαι,
ᾧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἐγὼ γε
θαυμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδὲ τί σε χρὴ
μακρὸν ἀέξεσθαι Κυλλήνιε Μαιιάδος υἱέ.

᾽Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
410 ἄγνου· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο
αὐτόθεν ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι
ῥεῖιά τε καὶ πάσησιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν
Ἑρμέω βουλήσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἄργειφόντης
χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο πῦρ ἀμαρύσσων
ἐγκρύψαι μεμαώς· Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
ῥεῖα μάλ' ἐπρήϊυνεν ἐκηβόλον, ὡς ἔθειλ' αὐτός,
καὶ κρατερόν περ ἐόντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς
πλήκτρῳ ἐπειρητίζε κατὰ μέλος· ἢ δ' ὑπὸ χειρὸς

- 420 σμερδαλέον κονάβησε, γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἄπολλων
 γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
 θεσπεσίης ἐνοπῆς, καὶ μιν γλυκὺς ἴμερος ἦρει
 θυμῷ ἀκουάζοντα· λύρη δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
 στῆ ῥ' ὄ γε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
 Φοίβου Ἄπολλωνος, τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
 γηρύετ' ἀμβολάδην, ἐρατὴ δέ οἱ ἔσπετο φωνή,
 κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν
 ὡς τὰ πρῶτα γέγοντο καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
 Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιεν ἀοιδῆ
 430 μητέρα Μουσάων, ἣ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν·
 τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος
 ἀθανάτους ἐγέραιε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς
 πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
 τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἶνυτο θυμόν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Βουφόνε μηχανιώτα πονεύμενε δαιτὸς ἐταῖρε
 πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.
 ἦσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι οἴω.
 νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἶπε πολύτροπε Μαιάδος υἱέ
 440 ἦ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἄμ' ἔσπετο θαυματὰ ἔργα
 ἦέ τις ἀθανάτων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
 δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδῆν;
 θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὅσσαν ἀκούω,
 ἦν οὐ πῶ ποτέ φημι δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
 οὔτε τιν' ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι,
 νόσφι σέθεν φηλήτα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ.
 τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων,
 τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν
 εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἠδύμον ὕπνον ἐλέσθαι.
 450 καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσησιν Ὀλυμπιάδεσσι ὀπηδός,
 τῆσι χοροὶ τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς
 καὶ μολπὴ τεθαλυῖα καὶ ἴμερόεις βρόμος αὐλῶν·
 ἀλλ' οὐ πῶ τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν
 οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται·
 θαυμάζω Διὸς υἱέ τάδ' ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἔων κλυτὰ μῆδεα οἶδας,

ἴζε πέπον καὶ μῦθον ἐπαίνει πρεσβυτέροισι.
 νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
 σοὶ τ' αὐτῶ καὶ μητρί· τὸ δ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 460 ναὶ μὰ τόδε κρανείνον ἀκόντιον ἧ μὲν ἐγὼ σε
 κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἠγεμονεύσω,
 δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μῦθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
 εἰρωτᾶς μ' Ἐκάεργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
 τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὐ τι μεγάϊρω.
 σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἠπιος εἶναι
 βουλῆ καὶ μῦθοισι, σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
 πρῶτος γὰρ Διὸς υἱὲ μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις
 ἧς τε κρατερός τε· φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς
 470 ἐκ πάσης ὀσίης, ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα·
 καὶ τιμὰς σὲ δέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς
 μαντείας θ' Ἐκάεργε Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα·
 τῶν νῦν αὐτὸς ἔγωγε παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.
 σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι ὅτι μενοινᾶς.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,
 μέλπεο καὶ κιθάριζε καὶ ἀγλαΐας ἀλέγνυε
 δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι φίλε κῦδος ὄπαζε.
 εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωννον ἑταίρην
 καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπιστάμενος ἀγορεύειν.
 480 εὐκῆλος μὲν ἔπειτα φέρειν εἰς δαῖτα θάλειαν
 καὶ χορὸν ἱμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον,
 εὐφροσύνην νυκτός τε καὶ ἡματος. ὅς τις ἂν αὐτὴν
 τέχνη καὶ σοφίη δεδαημένος ἐξερεεῖνη
 φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει
 ῥεῖα συνηθείησιν ἀθυρομένη μαλακῆσιν,
 ἐργασίην φεύγουσα δυήπαθον· ὅς δέ κεν αὐτὴν
 νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἐρεεῖνη,
 μὰψ αὐτῶς κεν ἔπειτα μετήρορά τε θρυλίζοι.
 σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι ὅτι μενοινᾶς.
 490 καὶ τοι ἐγὼ δώσω ταύτην Διὸς ἀγλαὴ κούρη·
 ἡμεῖς δ' αὐτ' ὄρεός τε καὶ ἵπποβότου πεδίιοιο
 βουσι νομοὺς Ἐκάεργε νομεύσομεν ἀγραύλοισιν.
 ἔνθεν ἄλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι

μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας· οὐδέ τί σε χρὴ
κερδαλέον περ ἔοντα περιζαμενῶς κεχολῶσθαι.

Ὡς εἰπὼν ᾠρεξ', ὁ δ' ἐδέξατο Φοῖβος Ἄπόλλων,
Ἑρμῆ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχων μάστιγα φαεινὴν,
βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱὸς
γηθήσας· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς
500 Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς ἄναξ ἐκάεργος Ἄπόλλων
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος, ἢ δ' ὑπὸ νέρθεν
σμερδαλέον κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισεν.

Ἐνθα βόες μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
ἐτραπέτην· αὐτοὶ δὲ Διὸς περικαλλέα τέκνα
ἄψορροι πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἐρρώσαντο
τερπόμενοι φόρμιγγι, χάρη δ' ἄρα μητίετα Ζεὺς,
ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε. καὶ τὰ μὲν Ἑρμῆς
Λητοῖδην ἐφίλησε διαμπερὲς ὡς ἔτι καὶ νῦν,
σήματ' ἐπεὶ κίθαριν μὲν Ἐκηβόλῳ ἐγγυάλιξεν
510 ἴμερτήν, δεδαῶς ὁ δ' ἐπωλένιον κιθάριζεν·
αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην·
συρίγγων ἐνοπήν ποιήσατο τηλόθ' ἀκουστήν.
καὶ τότε Λητοῖδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Δεΐδια Μαιάδος υἱὲ διάκτορε ποικιλομῆτα
μή μοι ἀνακλέψης κίθαριν καὶ καμπύλα τόξα·
τιμὴν γὰρ παρ Ζηνὸς ἔχεις ἐπαμοίβιμα ἔργα
θήσειν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
ἢ κεφαλῇ νεύσας ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ,
520 πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδοις.

Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε
μή ποτ' ἀποκλέψειν ὅσ' Ἐκηβόλος ἐκτεάτισται,
μηδὲ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ Ἄπόλλων
Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι
μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι,
μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα Διὸς γόνον· ἐκ δὲ τέλειον
σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι ἢ δ' ἅμα πάντων

- πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὄλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον
 530 χρυσεῖην τριπέτηλον, ἀκήριον ἢ σε φυλάξει
 πάντας ἐπικραίνουσα θεμοῦς ἐπέων τε καὶ ἔργων
 τῶν ἀγαθῶν ὅσα φημί δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
 μαντεῖην δὲ φέριστε διοτρεφεὺς ἦν ἐρεεῖνεις
 οὔτε σε θέσφατόν ἐστι δαήμεναι οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον
 μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰειγενετῶν
 ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
 καὶ σὺ κασίγνητε χρυσόρραπι μή με κέλευε
 540 θέσφατα πιφαύσκειν ὅσα μῆδεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
 πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φύλ' ἀνθρώπων.
 καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται ὅς τις ἂν ἔλθη
 φωνῆ τ' ἠδὲ ποτῆσι τεληέντων οἰωνῶν·
 οὔτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται οὐδ' ἀπατήσω.
 ὅς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι
 μαντεῖην ἐθέλησι παρὲκ νόον ἐξερεεῖνεις
 ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
 φῆμ' ἀλίην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην.
 550 ἄλλο δέ τοι ἐρέω Μαίης ἐρικυδέος υἱέ
 καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἐριούνιε δαῖμον·
 σεμναὶ γὰρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι
 παρθένοι ὠκείησιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι
 τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιστα λευκὰ
 οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο
 μαντεῖης ἀπάνευθε διδάσκαλοι ἦν ἐπὶ βουσί
 παῖς ἔτ' ἐὼν μελέτησα· πατήρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγιζεν.
 ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτώμεναι ἄλλοτε ἄλλη
 κηρία βόσκονται καὶ τε κραίνουσιν ἕκαστα.
 560 αἶ δ' ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρόν
 προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθείην ἀγορεύειν·
 ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἠδεῖαν ἐδωδὴν
 ψεύδονται δὴ ἔπειτα δι' ἀλλήλων δονέουσαι.
 τάς τοι ἔπειτα δίδωμι, σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεεῖνων
 σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε, καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαεῖης

πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούσεται αἶ κε τύχησι.
 ταῦτ' ἔχε Μαιάδος υἱὲ καὶ ἀγραύλους ἔλικας βοῦς,
 ἵππους τ' ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς
 καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδουσι σύεσσι
 570 καὶ κυσὶ καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών,
 πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,
 οἶον δ' εἰς Ἀἴδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι,
 ὅς τ' ἄδοτός περ ἔων δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.

Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
 παντοίῃ φιλότητι, χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων.
 πᾶσι δ' ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὀμιλεῖ
 παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἠπεροπεύει
 νύκτα δι' ὀρφναίην φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 580 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.